

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **N. M.**
zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020, čj. OAM-1060/ZA-ZA11-HA12-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020, čj. OAM-1060/ZA-ZA11-HA12-2018, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 12.342 Kč k rukám jeho zástupce, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 23. 6. 2020 domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12,

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a má zato, že žalovaný v předcházejícím správním řízení porušil ustanovení § 2 odst. 5 a 6, § 12, § 14a, § 19 odst. 3, § 23a a § 23c zákona o azylu ve spojení s čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice. Dále porušil § 3, § 4, § 5, § 13, § 15 odst. 4, § 17 odst. 1, § 36 odst. 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a také čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 16 Úmluvy na ochranu všech osob před nuceným zmizením a čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice.
3. Žalobce shrnul dosavadní průběh správního řízení a připomněl důvody své azylové žádosti, tj.
4. že v letech 2008 a 2009 měl problémy s gangstery ve Spojených arabských emirátech. Ti byli napojení na Pákistán, kde už jednou unesli jednoho jeho příbuzného a jemu vyhrožovali, že unesou jeho děti. Kdyby se do Pákistánu vrátil, zabili by jeho rodinu, neboť se jedná o osoby s napojením na politiku. Žalobce uvedl, že v roce 2007 založil společnost, která pronajímala stroje pro stavební průmysl. Pronajal celkem 3 stroje společnosti MMA Group Heavy Equipment patřící M. N. A. a M. M. A. (otec se synem). Po 4 až 5 měsících mu přestali za stroje platit nájemné a žalobce chtěl, aby mu půjčené stroje vrátili. Ještě předtím od stejné společnosti koupil jeden 50 tunový jeřáb, za který mělo být zaplacen šeky, 7 šeků vyplatil a 2 x vystavil bílý šek jako jistotu. K požadavku žalobce, aby zmíněná společnost dál platila nájemné a aby byl prodej jeřábu zrušen a jeho šeky mu navraceny, mu bylo sděleno, že stroje byly odcizeny. Žalobce proto podal na oba muže trestní oznámení někdy v polovině roku 2008. Policie zadržela M. M. A. a jeho bratra, který ve vězení zemřel přírodní smrtí. V roce 2009 volala dubajská policie žalobci, že na něj bylo podáno trestní oznámení a žalobce byl ve vyšetřovací cele, odkud byl na kauci propuštěn. Trestní oznámení bylo na žalobce podáno z důvodu, že si od firmy patřící výše zmíněným mužům koupil bagr, za který nezaplatil kompletní částku. V pohovoru zmiňovaný A. W. je dle žalobce velký gangster, v Pákistánu je hledán policií, je to zločinec, který operoval z Emirátů. Žalobci vyhrožoval a chtěl peníze za neproplacený šek (za nezaplacenou kompletní částku za bagr), zároveň jej obviňoval ze smrti bratra M. M. A.. Žalobce mu platil výpalné asi 4-5 let podle toho, jak se mu dařilo. Měl obavy, aby neublížil jeho příbuzným v Pákistánu. Žalobce se i s rodinou přestěhoval do Malajsie a i tam po čase začaly problémy s členy mezinárodní mafie. Důvodem vycestování žalobce je tedy obava z usmrcení, špatného zacházení a nuceného zmizení ze strany organizovaného zločinu v Pákistánu, přičemž národní orgány nejsou schopny a ochotny poskytnout mu ochranu.
5. Dále žalobce vyslovil nesouhlas s hodnocením věrohodnosti jeho výpovědi, když žalovaný zpochybnil jeho důvěryhodnost poukazem na nesrovnalosti jeho výpovědi s výpovědí jeho manželky a nejstaršího syna. Dle jeho názoru v popisu únosu syna strýce žalobce rozpor shledat nelze. I odlišný popis „sledování v Pákistánu“, který oproti matce a žalobci poskytl jejich nejstarší syn, má své důvody. Tento syn v danou dobu do Pákistánu necestoval, takže nebyl svědkem událostí a rodiče své děti neinformovali o všem, aby je nezatěžovali. Ohledně vydírání v Malajsi nejstarší syn sice uváděl jinou

částku, kterou po nich jako výpalné chtěla malajsijská část mafie, avšak syn hovořil zřejmě o částce ze žádostí žalobce o možnosti splátek finální sumy. Dodal, že syn má psychické obtíže, což mu znemožňuje adekvátně reagovat v životních situacích a náležitě odpovídat na pokládané otázky. Dle žalobce byla nesprávně hodnocena i pravděpodobnost vazeb mafie na pohraniční úředníky, k tomu zdůraznil, že od doby vzniku jeho potíží s mafií do Pákistánu necestoval, nemohlo mu tedy být bráněno ve vycestování. Pohraniční úředníci naopak zřejmě mafii pomohli zjistit místo jejich pobytu v Malajsi. K dočasnosti žádané ochrany žalobce uvedl, že na území hodlá zůstat jen po dobu nezbytně nutnou, tj. dokud nepomine nebezpečí vážné újmy, kterému je v současnosti v zemi původu vystaven. K rozporům uváděným žalovaným poukázal žalobce na příručku EASO o vedení pohovoru u žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dle níž by měl žadatel dostat příležitost vysvětlit případné nesrovnalosti a rozpory s informacemi o zemi původu i s popisem, který poskytli jeho rodinní příslušníci nebo svědci. Stejně se vyjadřuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobce namítl, že se však o nevěrohodnosti dozvěděl teprve až v napadeném rozhodnutí a neměl příležitost se k jednotlivým údajným rozporům vyjádřit. Žalobce je přesvědčen, že žalovaným nastíněné rozpory ve výpovědích jednotlivých členů rodiny nejsou dány a zároveň že žalovaný nezjistil náležitě skutkový stav (§ 3 správního řádu), když žalobci nepředložil protokoly o výpovědích ostatních členů rodiny, aby se k údajným rozporům mohl vyjádřit. Dle žalobce tak absentují i podklady pro vydání rozhodnutí, neboť tyto výpovědi rodinných příslušníků neučinil součástí správního spisu.

6. Dále žalobce zopakoval, v čem spočívá vážná újma, která mu hrozí v zemi původu ze strany organizované zločinecké skupiny s mezinárodní sítí. Na něj a jeho rodinu doléhá § 14a odst. 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu. Žalovaný se nezabýval tím, zda jim nehrozí trest smrti od mafie, nevypořádal se s tím, zda organizovaná skupina bude výhrůžky reálně plnit a zda mají možnost domáhat se ochrany u bezpečnostních úřadů jejich vlasti, resp. tuto skutečnost zkoumal nedostatečně. Zprávu MZV ČR, kterou žalovaný použil, označil žalobce za neposkytující přesvědčivé a transparentní zdroje, ze kterých zastupitelský úřad čerpal. Naopak citoval ze zprávy MZV USA za rok 2019, ze zprávy EASO z října 2019, ze zprávy MV Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z března 2020 a zprávy MV USA, které dle jeho názoru potvrzují jeho obavy, že v zemi původu nedostane vnitrostátní ochranu před jednáním vlivné osoby (v jeho případě vůdce organizované zločinecké skupiny). Zdůraznil, že důkazní břemeno ke skutečnosti, že žalobci v zemi jeho původu je k dispozici vnitrostátní ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, nese správní orgán, přičemž žalovaný toto důkazní břemeno neunesl.
7. Dle žalobce žalovaný pochybil i tím, že žalobci neumožnil pořídit si vlastním mobilním telefonem kopii obsahu správního spisu. Pověřenou úřední osobou mu bylo sděleno, že to není možné. Tím byl zkrácen na svém právu součinnosti ve správním řízení, neboť neměl možnost adekvátně reagovat na podklady založené ve správním spise.
8. Žalobce shrnul, že na území České republiky požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť v zemi svého původu se obává zabití, špatného zacházení a nuceného zmizení, které na něm s přiměřenou pravděpodobností spáchají příslušníci mezinárodní organizované zločinecké skupiny. Dostal se do problémů s mafií v důsledku své ekonomické činnosti, nicméně v dané věci se nejedná oběžný obchodní spor (jak se snaží tvrdit žalovaný), ale o reálné ohrožení integrity žalobce a jeho rodiny.

9. K závěru žalovaného o nevěrohodnosti jeho výpovědi zejména v souvislosti s vyjádřením jeho rodinných příslušníků žalobce poukázal na to, že o této nevěrohodnosti se dozvěděl až z napadeného rozhodnutí, tedy žalovaný mu nedal žádnou příležitost k tomu, aby se k údajným rozporům vyjádřil a svým vysvětlením je vyvrátil, byl s ním proveden toliko jeden pohovor. Zároveň žalobce nebyl konfrontován s protokoly o pohovorech svého syna a manželky, a ač s nimi žalovaný ve svém rozhodnutí pracuje, nebyly předmětem seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyly ani učiněny součástí správního spisu ve věci žádosti žalobce.
10. Dle žalobce žalovaný svůj výrok o neudělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu neodůvodnil přezkoumatelným způsobem, neboť nezjišťoval náležitým způsobem reálnost jednotlivých hrozeb podle odst. 2 zmíněného ustanovení. Rovněž nedostatečně zjišťoval, zda žalobci hrozí špatné zacházení podle §14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když nevzal dostatečně v úvahu tvrzení žalobce, že mafií je mu vyhrožováno zabitím a únosem rodinných příslušníků. Žalovaný pak vůbec neaplikoval ustanovení čl. 16 Úmluvy na ochranu všech osob proti nucenému zmizení, a to přesto, že ze zprávy MZV USA založené ve správním spise vyplývá, že v Pákistánu dochází k nucenému zmizení a žalobce přednesl hájitelné tvrzení o tom, že je jemu a jeho rodině vyhrožováno únosem, který bezesporu naplňuje definiční znaky nuceného zmizení podle mezinárodního práva. Žalovaným použitý důkaz pro možnost dosažení vnitrostátní ochrany, tj. zprávu MZV ČR, resp. zastupitelského úřadu ČR v zemi žalobcova původu, žalobce označil za netransparentní, neboť neobsahuje dohledatelné zdroje, podle kterých by bylo možné učiněné závěry verifikovat. Zastupitelský úřad se může vyjadřovat toliko ke stavu právního řádu, nemůže mít však praktické povědomí o tom, jak pákistánské orgány postupují ve vnitřních záležitostech. Žalobce je tedy přesvědčen, že zmíněná zpráva sloužila za podklad pro vydání rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
11. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil udělit žalobci azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami, které dle jeho názoru dále posilují účelovou argumentaci žalobce s cílem domoci se udělení mezinárodní ochrany buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Zdůraznil, že důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu (které nejsou spojeny se zemí jeho původu) je nutno posuzovat ve vztahu k zemi jeho státního občanství, tedy Pákistánu, kde žalobce musí primárně hledat ochranu před jím tvrzeným pronásledováním či závažnou újmou. Tuto snahu v zemi původu však dostatečně neprokázal. Žalobce tvrdí, že mu pákistánské úřady v jeho problémech nepomohou, a to aniž by se na ně jedinkrát obrátil. V jeho případě se přitom jedná o spor mezi bývalými obchodními partnery (žalobce v roli dlužníka a údajný „mafíán“ a jeho společníci v roli věřitelů). Jediná situace, která byla v souvislosti se žalobcem v Pákistánu řešena na policii, byl únos jeho bratrance. Policie přijala oznámení a případ byl medializován. Žalobce na základě toho vyvozuje závěry, že policie o místě bratrancova úkrytu věděla, že ve věci nic činit nechtěla a že strůjce všech jejich potíží, A. W., je na policii napojen. Ve vztahu k této osobě žalobce tvrdí, že je v

Pákistánu hledán mimo jiné pro vraždy, současně však jedním dechem dodává, že je tento člověk v Pákistánu nepostihnutelný. Vykreslení A. W. žalobcem o jeho údajných konexích na ministra spravedlnosti, policii a mezinárodní organizovaný zločin označil žalovaný s ohledem na všechny okolnosti za účelové tvrzení s cílem domoci se udělení některé z forem mezinárodní ochrany. I okolnosti únosu žalobcova bratrance jsou dle žalovaného zvláštní. Únosci údajně chtěli unést syna žalobce, místo toho však omylem unesli jeho bratrance, a o celé situaci telefonicky informovali nikoli žalobce, ale jeho bratra. Zároveň únosci poměrně nelogicky do telefonu sdělili, že má únos na svědomí A. W.. Podle výpovědi žalobce je za únosem mezinárodní organizovaný „gang“, který působí od Dubaje, přes Pákistán až po Malajsii. Tento gang má konexe na ministerstvu spravedlnosti v Pákistánu - dokonce na samotného ministra, dokáže uplatit policii a též zjistit, kam se žalobce přestěhoval z Dubaje do Malajsie, protože má i konexe na imigrační úředníky.

13. Žalovaný se proto podivuje, že si tento dobře informovaný gang nebyl schopen zjistit, že v roce 2014 již 9 let žádný ze synů žalobce nežil v Pákistánu. Žalobcův popis gangu, jako i valná většina jeho azylového příběhu, se v žádném případě neodráží v realitě a událostech, které žalobce vyličil následně. Vzhledem k tomu, že se jedná prakticky o jediný problém, který vznikl na území Pákistánu, se žalovaný domnívá, že tento incident byl vykonstruován žalobcem uměle s cílem předložit důkaz o tom, že i Pákistán pro něj a jeho rodinu není bezpečný.
14. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení několikrát uvedl, že mu bylo vyhrožováno zabitím jeho sestry, která žije v Pákistánu. Zároveň důvodem, proč 4 - 5 let platil „výpalné“, bylo to, že se obával újmy právě jeho příbuzných žijících v Pákistánu. Žalovaný proto označil tyto žalobcovy obavy za neopodstatněné a zjevně účelové. Žalobce totiž pouze uvedl, že se v rámci Pákistánu přestěhovala, protože se bála, že jí unesou děti, neuvedl však, proč se bála, jak se jí situace dotkla, ani nic podobného. Zároveň skutečnost, že sestře žalobce pomohlo pouhé přestěhování se v rámci Pákistánu, nekoresponduje se žalobcovým vykreslením této „mafie“. Ani druhá ze sester žalobce zřejmě žádné problémy nemá, protože o této žalobce nic nevypověděl. Žalovaný má zato, že „schopnosti“ a konexe A. W. a jeho mafie jsou v azylovém příběhu žalobce a posléze i v žalobě vykresleny způsobem, který ani v nejmenším náznakem nekoresponduje s tím, že za 10 let tvrzeného pronásledování nikomu nevznikla žádná újma.
15. Žalovaný zopakoval, že celá situace se mu jeví jako problémy dvou bývalých obchodních partnerů, kde je žalobce v pozici dlužníka. Jeho tvrzení ohledně „mafie“ a „gangu“ označil i s odkazem na své rozhodnutí za nevěrohodné. Pokud přestěhování v rámci Pákistánu vyřešilo problémy (nebo spíše jen pouhé obavy) žalobcovy sestry, ke stejnému kroku se mohl nerozhodnout i žalobce se svou rodinou. Je navíc zjevné, že sestrám žalobce se nic nestalo ani poté, co žalobce údajně přestal platit výpalné (a to již před 6 - 7 lety). Za překvapivé pak žalovaný označil vyjádření žalobce poskytnuté při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, když uvedl, že by mu tady stačilo být 4-5 let (resp. do smrti A. W.) a poté že by se do Pákistánu vrátil. Žalobce se po celý průběh správního řízení snažil navodit dojem, že je obětí pronásledování ze strany mezinárodní, vícečlenné a organizované mafie, která jej i jeho rodinu po návratu do Pákistánu zabije, proto žalovaný nerozumí tomu, proč a na základě čeho se žalobce domnívá, že za 4 - 5 let bude již vše v pořádku a v Pákistánu pro něj bude bezpečno. I toto označil za jednu z dalších nelogických inkonzistencí, které azylový příběh žalobce provázejí. I domněnka žalobce,

že by se vše vyřešilo úmrtím A. W. potvrzuje závěr, že ve skutečnosti se jedná o spor bývalých obchodních společníků, nikoli o pronásledování organizované mezinárodní skupiny zločinců. Žalobce se však s tímto musí obrátit na policii v zemi původu, což doposud neudělal a jen se domnívá, že mu nebude poskytnuta pomoc.

16. Žalovaný zdůraznil, že v Pákistánu se nic nestalo nejenom dvěma sestrám žalobce, ale ani jeho manželce a nejmladšímu synovi, když v roce 2018 cestovali do Pákistánu za nemocnou matkou. Tchán žalobce viděl neznámé lidi a neznámé auto, na základě čehož byla vykonstruována domněnka, že to musí být lidé A. W., kteří manželku žalobce a jejich syna unesou. Vzhledem k údajným konexím na imigrační úředníky v Pákistánu označil žalovaný za značně nedůvěryhodné, aby manželka žalobce společně se synem bez jakýchkoli problémů vycestovali ze země, což potvrzuje závěr, že v případě žalobce neexistují azylově relevantní důvody. Obdobně se žalovaný vyjádřil i ohledně malajsijské části „gangu“, který také „jen“ vyhrožoval. V Malajsii navíc podle výpovědi žalobce a jeho ženy chodili tito lidé jen do jejich obchodu a jinde je neobtěžovali. Podle názoru žalovaného, došlo-li vůbec k něčemu takovému, jednalo se spíše o samostatný akt vydírání za účelem získání výpalného, který nikterak nesouvisel s dluhy žalobce a už vůbec ne s důvody uvedenými v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem pro vycestování žalobce a jeho rodiny do Malajsie byla potenciální možnost jeho dalšího trestního stíhání kvůli neproplaceným šekům, nikoli obava z údajného pronásledování. Žalobce to výslovně uvedl při pohovoru (konec druhé strany protokolu). Celých 6 let byl žalobce a jeho rodina údajně obětí vyhrožování a pronásledování, ale impulzem pro vycestování z Dubaje bylo až možné trestní stíhání žalobce, a to navíc v prakticky stejné věci, ve které jej dubajské soudy již jednou zbavily obvinění. I to podle názoru žalovaného podráždí celkovou věrohodnost výpovědi žalobce, protože ten tvrdí, že Dubaj je bezpečná země (strana 5 protokolu). Na straně 4 protokolu však žalobce zcela jasně uvedl, že kdyby se do Dubaje vrátil a neproplacený šek řešil soudní cestou, gangster A. W. by mu mohl něco provést. Z jedné části výpovědi tak *de facto* vyplývá, že žalobci ani jeho členům rodiny v Dubaji nic nehrozilo, protože tam je silný stát a fungující soudní a policejní aparát, v jiné části si pak žalobce zcela protiřečí. Žalobce též uvedl, že jeho matka a bratr jsou v Dubaji v bezpečí. Z výpovědi žalobce žalovaný dovodil, že on sám může celou situaci vyřešit návratem do Dubaje a následným vyřešením soudního sporu, popřípadě splacením dluhu. Žalobce jako jediný důvod odchodu z Dubaje uvedl právě jeho možné trestní stíhání, což ovšem není azylově relevantním důvodem. Tvrze pronásledování či vážná újma se vždy musí posuzovat k zemi původu žalobce.
17. K žalobě připojeným dokumentům a zpráv žalovaný uvedl, že v žalobě je ze zpráv vybráno několik citací, které zmiňují některé negativní vlivy pákistánského státního aparátu a jeho složek, např. korupci v policii. Žalovaný nepopírá, že situace je v tomto ohledu v porovnání s ČR na horší úrovni, samotný tento fakt však nezakládá azylově relevantní důvody. Zopakoval, že žalobce nikdy nevyužil možnost obrátit se na pákistánskou policii nebo jiný úřad a v Pákistánu neměl on, jeho žena ani jeho děti jediný problém.
18. K námitce, že žalobci nebylo povoleno ofotit si vlastním mobilním telefonem správní spis při úkonu seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že v protokole ze dne 12. 5. 2020 žádná zmínka či požadavek v tomto směru není. Ani ve správním spisu není založen žádný další požadavek žalobce k možnosti se seznámit s obsahem spisu. V protokole je pouze zmínka, že si žalobce ofotil samotný protokol,

který po přetlumočení v tomto znění podepsal. Žalovaný proto odmítl jakékoli pochybení, navíc dle jeho názoru je toto tvrzení žalobce v rozporu s tím, že správní orgán mu umožnil o fotit si samotný protokol, tedy část správního spisu.

19. Závěrem žalovaný vyslovil přesvědčení, že v průběhu řízení nepochybil, že k případu přistupoval objektivně a nezájatě a že na základě relevantních a objektivních zpráv o zemi původu společně s výpovědí žalobce dostatečným způsobem zjistil skutkový stav, na základě čehož mohl v souladu se zákonem vydat rozhodnutí. Domnívá se, že na základě odůvodnění obsaženého v napadeném rozhodnutí, popř. v tomto vyjádření k žalobě, je zcela legitimní se domnívat, že azylový příběh žalobce je nedůvěryhodný, účelově zveličený a není z něj možné odvodit azylově relevantní důvody. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

20. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného poukázal k otázce absence jeho žádosti o pomoc při řešení obtíží u orgánů ve vlasti na rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008-101, z něhož dovodil, že to, že se neobrátil na orgány země původu, nezbavuje žalovaného povinnosti náležitým způsobem zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, a to na podkladě objektivních informací z různých zdrojů podle § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce má zato, že ve své žalobě přitom velmi podrobně uvedl, z jakých informací plyne, že pákistánský státní aparát je zkorumpovaný a pod vlivem organizovaného zločinu.
21. K závěru žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce uvedl, že organizované zločinecké skupiny v Pákistánu povětšinou nekonají podle logických představ úředníků Ministerstva vnitra ČR. Jestliže měl žalovaný v úmyslu prokázat nevěrohodnost azylového příběhu žalobce, pak tak měl učinit zejména na podkladě zpráv o zemi původu žalobce a ne na základě svých domněnek. Žalobce vyslovil nesouhlas i se závěrem žalovaného, že vycestoval z Dubaje toliko z důvodu hrozícího trestního stíhání. Žalovaný zcela zjevně dezinterpretuje žalobcovu výpověď s cílem představit jej jako nevěrohodného ekonomického migranta, který si veškeré azylověrelevantní skutečnosti vymyslel. Jak však na výslovný dotaz žalovaného uvedl, pro opuštění Dubaje se rozhodl z důvodu výhrůžek. Pokud jde o sestry žalobce, organizovaná zločinecká skupina nemá na nich primární zájem. Vzhledem k tomu, že se žalobce v současné době nenachází v dosahu této skupiny, nehrozí jeho sestrám přímé nebezpečí. Žalobce setrval i na námitce, že při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí mu nebylo umožněno pořídit si kopii podkladů pro vydání rozhodnutí, a uvedl, že není práva znalý a není orientován v českém prostředí, proto nevěděl, že může namítat, že v protokolu není zaznamenána jeho žádost o možnost pořízení kopie obsahu správního spisu.
22. Žalobce na podporu své argumentace přiložil k replice listiny sepsané v jazyce urdu. Uvedl, že jde o zprávu policie o únosu jeho bratrance a policejní protokol ve věci K. H., jehož rodina se stala obětí hromadné vraždy ze strany příslušníků organizované zločinecké skupiny. Právě na podporu této rodiny se žalobce v minulosti spoléhal, neboť jmenovaný poskytl ochranu a ozbrojený doprovod manželce žalobce při jejím pobytu v Pákistánu.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
24. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 11. 12. 2018. Dne 17. 12. 2018 poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že z Pákistánu se v roce 2003 odstěhoval za práci do Dubaje a v roce 2014 do Malajsie. Popsal problémy, které měl v letech 2008 a 2009 s gangstery ve Spojených arabských emirátech, kteří byli napojeni na Pákistán. Ke svému podnikání mimo jiné uvedl, že v roce 2007 založil společnost, která pronajímala stroje pro stavební průmysl. Pronajal tři stroje společnosti MMA Group Heavy Equipment patřící M. N. A. a M. M. A. (což je otec se synem). Ekonomická krize v roce 2008 zapříčinila, že po 4 až 5 měsících přestali za stroje platit nájemné. Žalobce proto chtěl, aby mu půjčené stroje vrátili. Předtím od stejné společnosti koupil 50 tunový jeřáb, za který mělo být zaplacené šeky. Uvedl, že 7 šeků vyplatil a 2 x vystavil bílanku šek jako jistotu. K požadavku žalobce, aby zmíněná společnost dál platila nájemné a aby byl prodej jeřábu zrušen a jeho šeky mu navraceny, mu bylo sděleno, že stroje byly odcizeny. Žalobce proto podal na oba muže asi v polovině roku 2008 trestní oznámení. Policie zadržela M. M. A. a jeho bratra, na kterého podal trestní oznámení ještě někdo další a který následně ve vazbě zemřel. Žalobce dále uvedl, že v roce 2009 mu volala dubajská policie, že na něj bylo podáno trestní oznámení. Žalobce byl ve vyšetřovací cele, odkud byl na kauci propuštěn. Trestní oznámení bylo na žalobce podáno z důvodu, že si od firmy patřící již zmíněným mužům koupil bagr, za který nezaplatil kompletní částku. Žalobce uvedl, že byl všeho zproštěn až na jeden ze šeků, který neproplatil, a s tím tam má stále problém. K dotazu správního orgánu, jak v SAE žil dále do roku 2014, uvedl, že tam měl problémy i s muži jménem M. R. a A. W.. Ti mu volali, že mají stále jeho bílanku šek a chtěli po něm platby peněz, jinak že podají další trestní oznámení. Ke svému přestěhování v roce 2014 do Malajsie žalobce uvedl, že A. W. je velký gangster, který je v Pákistánu hledán policií. Je to zločinec, který operoval z Emirátů, žalobci vyhrožoval a chtěl peníze za neproplacený šek (za nezaplacenou kompletní částku za bagr), zároveň jej obviňoval ze smrti bratra M. M. A. Žalobce mu platil výpalné asi 4-5 let podle toho, jak se mu dařilo, protože se obával, aby něco neudělali jeho příbuzným v Pákistánu, např. jeho sestře. S rodinou se přestěhoval do Malajsie a tam začal znovu podnikat. I tam však po čase začaly problémy se členy mezinárodní mafie, které začaly poté, co jeho žena se synem navštívili nemocnou matku v Pákistánu. Tam byli dle tchána sledováni a mohl je někdo unést. Asi měsíc po jejich návratu do Malajsie přišli za žalobcem gangsteři, kteří mu řekli, že je zkontaktoval A. W. s tím, že mu žalobce dluží peníze. Dali mu 15 dní, aby zaplatil nebo že unesou jeho ženu a děti. Proto žalobce s rodinou následně odjeli do Evropské unie. Uvedl, že pákistánská policie je zkorumpovaná a A. W. má kontakt na pákistánského ministra spravedlnosti. Žalobce dále uvedl, že v Pákistánu už jednou unesli syna jeho strýce, přičemž se únosci domnívali, že unesli syna žalobce. Za tím stál rovněž A. W.. Dle žalobce jde o vlivnou osobu, na kterou si netroufne ani policie. K dotazu správního orgánu žalobce potvrdil, že neměl potíže na území Pákistánu, vše se odvíjí od situace v Dubaji a zmíněného obchodního sporu. Uvedl, že v Pákistánu by mohli jeho rodinu unést, že je to nebezpečná země. Jeho sestra se musela odstěhovat, protože měla strach, aby jí neunesli děti. Případný návrat do Pákistánu žalobce vyloučil s tím, že tam

unesou někoho z jeho rodiny a budou po něm chtít peníze z neproplacených šeků z obchodů z roku 2008. Dle žalobce mají kriminálníci okolo A. W. kontakty i na imigrační úředníky na letišti. Jakmile by tam přiletěli, ihned by o jejich příletu byl A. W. informován.

25. Krajský soud poznamenává, že celá výpověď žalobce je zachycena v protokolu o pohovoru s ním, v podrobnostech soud na protokol odkazuje.
26. Dále jsou ve správním spise založeny listiny obsahující informace o bezpečnostní a politické situaci a o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, konkrétně Informace OAMP, Pákistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 24. 5. 2019; Informace MZV ČR, Bezpečností a politická situace v zemi ze dne 24. 5. 2019; Informace MZV ČR čj. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020; zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán, 2018, ze dne 29. 3. 2019, Informace australské vlády - Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Pákistán, ze dne 20. 2. 2020 (překlad vybraných částí); a Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 - Pákistán, ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí).
27. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce seznámen dne 12. 5. 2020.
28. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
29. Žalobce má naproti tomu zato, že v jeho případě jsou dány důvody vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu. V žalobě za důvod své žádosti označil obavu z usmrcení, špatného zacházení a nuceného zmizení ze strany organizovaného zločinu v Pákistánu, přičemž národní orgány nejsou schopny a ochotny mu poskytnout ochranu před takovým protiprávním jednáním. Brojil především proti hodnocení jeho výpovědi jako nevěrohodné a v této souvislosti namítal i absenci podkladů pro vydání rozhodnutí. Dle jeho názoru žalovaný neunesl ani důkazní břemeno v otázce, zda je mu v zemi původu k dispozici efektivní vnitrostátní ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, namítl i další pochybení v postupu žalovaného a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
30. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že stěžejním důvodem pro závěr o absenci relevantních důvodů žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla nevěrohodnost jeho výpovědi a účelovost jeho sdělení ohledně jím tvrzených potíží, které měly začít v době podnikání na území SAE a kvůli kterým se žalobce a jeho rodina obává vrátit do Pákistánu. Tuto nevěrohodnost shledal porovnáním s výpovědí jeho manželky a jejich společného nejstaršího syna, v nichž shledal závažné rozpory a nelogičnosti (viz strana 9 až 12 a strana 19 žalobou napadeného rozhodnutí). Tyto rozpory a nesrovnalosti ve výpovědích se měly týkat únosu syna strýce žalobce, cesty jeho manželky do Pákistánu v roce 2018 a její sledování a výše mafií požadované finanční částky. Pro závěr o nevěrohodnosti žalobce dále dle žalovaného svědčí i jeho tvrzení o zapletení se do mezinárodní kriminální sítě disponující kontakty na pákistánské imigrační úředníky, což dle žalovaného nekoresponduje s tvrzením, že v Pákistánu se tyto lidé na žalobce ptají u jeho příbuzných, a nekoresponduje s tím, že se jim podařilo z vlasti vycestovat. O vykonstruovaném a záměrně nadneseném tvrzení žalobce dle žalovaného svědčí i to, že žádal o dočasnou ochranu po dobu 4 až 5 let (resp. do úmrtí A. W.), tj. než se jeho situace zklidní (viz strana 12 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dodal, že jako velmi

pravděpodobný se mu jeví fakt, že se u žalobce jedná o čistě obchodní spor bývalých obchodních partnerů, který se žalobce a jeho žena snaží vylicit správnímu orgánu jako hrozbu ze strany mezinárodní kriminální sítě a tím vygradovat azylový příběh a dosáhnout pozitivního rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný pak uzavřel tuto část odůvodnění tím, že „příběh, který žalobce v průběhu správního řízení předložil i s ohledem na výpovědi jeho manželky a nejstaršího syna, vyznívá v relevantních aspektech nevěrohodně a v celkovém souhrnu vykazuje závažné rozpory a nelogičnosti, které podřývají úvahy o odůvodněnosti jím sdělených obav“ (viz strana 14 napadeného rozhodnutí). Návazně na odůvodnění neudělení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že neshledal žádnou z obav žalobce za oprávněnou a odůvodněnou zejména s ohledem na vysokou nevěrohodnost jeho výpovědí (strana 19 napadeného rozhodnutí). Rovněž konstatoval, že žalobce v zemi původu neměl žádné potíže s tamní státní mocí a státní orgány nejevily o jeho osobu nikdy cílený zájem, proto není důvod se domnívat, že by tak činily po jeho návratu do vlasti.

31. Jádrem argumentace žalovaného je tak zejména nevěrohodnost výpovědí žalobce, která má vyplývat z porovnání jeho s výpovědí s výpovědí jeho manželky a jejich nejstaršího syna.
32. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že v mnoha případech je rozhodným důkazním prostředkem právě výpověď žadatele o mezinárodní ochranu a klíčovým faktorem se pak stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle jeho výpovědi. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u něj podmínky pro udělení azylu. Otázkou věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud, a to např. rozsudku ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 30. 6. 2010, čj. 9 Azs 17/2010-182, a dalších (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
33. Současně je nutno připomenout, že obecným základem pro kvalifikované rozhodování ve věci je, aby správní orgán zjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Konečně podle § 52 téhož zákona není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Z uvedených ustanovení tedy vyplývá jednoznačná povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci, jakož i odstraňovat případné pochybnosti o tom, jak se konkrétní skutkové okolnosti udály. V řízení o udělení azylu je přitom základním a často jediným důkazem, který žadatel o azyl může předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které ho vedly k opuštění své země původu. Pokud má proto správní orgán pochybnosti o věrohodnosti právě tohoto klíčového důkazu, je jeho povinností pokusit se tyto pochybnosti ve spolupráci s žadatelem a za pomoci dalších důkazů odstranit.
34. To se však v projednávaném případě nestalo. Ze správního spisu vyplývá, že dne 17. 12. 2018 byl veden pohovor s žalobcem ve věci jeho žádosti o azyl, přičemž následně

byl veden pohovor i s jeho manželkou a nejstarším synem, také žadateli o azyl. Žalovaný našel ve výpovědích žadatelů týkajících se shodných skutkových okolností, některé rozpory. Na základě tohoto zjištění pak uzavřel, že výpovědi žadatelů nejsou věrohodné, nepřiznal jim důkazní hodnotu a to je dle odůvodnění rozhodnutí hlavní argument pro neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však nepodnikl žádné kroky k tomu, aby předmětné rozpory ve výpovědích odstranil. Předně neinformoval žalobce o existenci těchto rozporů a neumožnil mu se k nim vyjádřit, v protokolu o pohovoru není o nějakém rozporu ani zmínka. Současně ani následný protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 5. 2020, který obsahuje seznam podkladů, z nichž žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti vycházel, mezi těmito podklady nezmiňuje protokol o pohovoru s jeho manželkou a s jeho synem. Žalobce tedy neměl ani teoretickou šanci se o takových rozporech dozvědět a vysvětlit je.

35. Krajský soud tedy musel přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a nemohl dospět k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobce, pokud mu neposkytl příležitost k vysvětlení jednotlivých rozporů. K tomu žalobce příležitostně poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55. Je totiž povinností správního orgánu, aby za situace, kdy shledá ve výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu určité nesrovnalosti a rozpory (ať už v jeho samotné výpovědi nebo v porovnání s výpověďmi jeho rodinných příslušníků), jej s těmito rozpory a nesrovnalostmi konfrontoval a poskytl mu příležitost vysvětlit je, příp. požadovat, aby se k věci a sporným bodům (i opětovně) vyjádřil.
36. Navíc nutno v této souvislosti přisvědčit i žalobní námitce, že argumentace žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce nemá ani oporu ve správním spise. Nejsou v něm totiž založeny protokoly o pohovorech s rodinnými příslušníky žalobce (jeho manželkou a synem), v jejichž výpovědích byly shledány rozpory s výpovědí žalobce (ani příp. protokoly o poskytnutí údajů k žádosti). V této části jsou proto úvahy žalovaného i nepřezkoumatelné. A jak už bylo uvedeno shora, ani žalobce nebyl s těmito protokoly v průběhu správního řízení seznámen, ačkoliv závěr žalovaného byl zejména na těchto podkladech založen. Tím došlo k porušení i práva žalobce na seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.
37. Nutno dodat, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůrazňoval nikoliv samotné rozpory ve výpovědích jednotlivých členů rodiny žalobce a z toho pramenící nevěrohodnost žalobce (resp. jeho výpovědi), ale vyzdvihoval především skutečnost, že v jeho případě se jedná o spor mezi bývalými obchodními partnery, kde je žalobce v roli dlužníka a mafie v roli věřitelů, akcentoval rovněž to, že v Pákistánu neměl žalobce, jeho žena ani jeho děti jediný problém a že z jeho azylového příběhu nelze dovodit azylově relevantní důvody. K tomu však krajský soud konstatuje, že již odůvodnění správního rozhodnutí musí samo o sobě obstát v předestření důvodů, jež správní orgán vedly k rozhodnutí ve věci (vyjádřenému ve výrokové části), a musí být v souladu s obsahem správního spisu (viz přiměřeně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, čj. 8 Afs 58/2012-44, nebo ze dne 24. 9. 2014, čj. 8 Afs 34/2013-68). Odůvodnění vydaného rozhodnutí nelze měnit nebo nahrazovat ve vyjádření k žalobě. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2011, čj. 4 As 21/2011-60, v němž tento soud uvedl, že *„nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným*

podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v řízení před soudem a na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel“.

38. Za situace, kdy žalovaný opřel negativní rozhodnutí v předmětné věci převážně o závěr, že výpověď žalobce je nevěrohodná, hodnotí krajský soud výše popsané procesní vady jako závažné. Nezbylo mu proto, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení jednak pro podstatné porušení ustanovení řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.), a jednak proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).
39. Vzhledem ke shora uvedenému, tj. že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a žalovaný správní orgán následně bude v řízení pokračovat, dalšími žalobními námitkami se již soud podrobněji nezabýval, neboť by to bylo za dané situace předčasné.
40. Pouze k otázce dosažení vnitrostátní ochrany žalobcem před vážnou újmou či pronásledováním ze strany nestátních původců krajský soud poznamenává a připomíná následující.
41. Problematikou nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Lze odkázat např. na jeho usnesení ze dne 25. 7. 2013, čj. 5 Azs 11/2012-23, v němž uvedl, že *„Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu brozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS).“* Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu *„prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou“*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu dále vyplývá, že *„... jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, nebo usnesení ze dne 21. 10. 2009, čj. 5 Azs 44/2009-73).*
42. Obecně lze tedy souhlasit s tím, že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu. Současně však platí, že pokud státní orgány země původu nejsou schopny či ochotny poskytnout před případnou hrozící vážnou újmou účinnou ochranu, může být toto *„negativní chování soukromých osob (věřitelů) přičteno státu“* (k tomu srov. také např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, čj. 8 Azs 12/2011-79).

43. S ohledem na konkrétní okolnosti té které věci je tedy třeba při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost a smysluplnost tohoto řešení, přičemž je třeba se splněním podmínek vnitřní ochrany v každém jednotlivém případě zabývat zvláště pečlivě a detailně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, nebo ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).

VI. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, má proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení žalobce byla odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a replika na vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna a náhrada o hodnotu této daně povýšena (§ 14a advokátního tarifu). Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 12.342 Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. prosince 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně